

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Ing. M. J.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2016, č. j. 41 A 22/2015 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský úřad v Bučovicích (dále jen „městský úřad“) zahájil proti žalobci správní řízení ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se měl podle oznámení o přestupku v silničním provozu dopustit tím, že dne 22. 7. 2014 řídil v obci Kožušice osobní vůz rychlostí 66 km/hod. Příkazem ze dne 17. 9. 2014, č. j. MUB/ÚDA-21325/2014 svo, uložil městský úřad žalobci pokutu 1 500 Kč. Tento příkaz napadl žalobcovým jménem zmocněnec P. K. podáním, v němž uvedl, že žádá o doručování písemností na e-mailovou adresu X, a k němuž přiložil plnou moc. Žalobci i jeho zmocněnci zaslal městský úřad předvolání k ústnímu jednání na den 25. 11. 2014, které se zmocněnci neúspěšně pokusil odeslat také na jím uvedenou e-mailovou adresu, ovšem elektronická podatelna odeslání na tuto elektronickou adresu neumožnila.

[2] Poté, co ústní jednání proběhlo bez účasti žalobce i jeho zmocněnce, vydal městský úřad rozhodnutí ze dne 25. 11. 2014, č. j. MUB/ÚDA-27797/2014 svo, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč. Rozhodnutí bylo následně doručeno poštou jak žalobci, který si je vyzvedl dne 28. 11. 2014, tak jeho zmocněnci, který si je nevyzvedl a bylo mu vloženo do schránky.

[3] Žalobcův zmocněnec podal proti rozhodnutí městského úřadu dne 9. 1. 2015 odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 7. 4. 2015, č. j. JMK 4873/2015, jako opožděné. Lhůta pro podání odvolání plynula dle žalovaného od 9. 12. 2014 do 23. 12. 2014, přičemž její počátek se odvozoval od 8. 12. 2014 coby dne doručení zmocněnci, neboť dne 27. 11. 2014 mu bylo rozhodnutí městského úřadu uloženo a připraveno k vyzvednutí. Žalovaný se vypořádal i s důvody, pro které nebylo rozhodnutí doručováno na elektronickou adresu zmocněnce.

II.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou krajský soud zamítl výše označeným rozsudkem ze dne 24. 10. 2016. Krajský soud připomněl, že správní orgány jsou oprávněny neakceptovat požadavek účastníka řízení ohledně doručování na jím sdělenou elektronickou adresu, jsou-li pro to dány důležité důvody. O takové důvody se jedná zejména tehdy, ukáže-li se, že takový postup nemůže přispět k efektivitě správního řízení, typicky pokud účastník požaduje doručovat na elektronickou adresu nikoliv proto, aby bylo řízení urychleno, ale naopak aby prodlužoval dobu vedení správního řízení. Krajský soud vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž aby bylo možné ve správním řízení upustit od doručování na elektronickou adresu pro doručování sdělenou účastníkem řízení, je nezbytné splnění dvou základních podmínek. Správní orgán musí předně disponovat dostatečnými poznatky, na jejichž základě bude možné učinit závěr, že doručování na elektronickou adresu nepřispěje k urychlení řízení, případně že tomuto postupu brání jiné závažné důvody. Současně pak musí správní orgán o neakceptování elektronické doručovací adresy účastníka odpovídajícím způsobem vyrozumět.

[5] V případě žalobce byly obě podmínky splněny. Městský úřad se pokusil na adresu X poslat předvolání k ústnímu jednání již dne 27. 10. 2014. Tento první pokus byl však neúspěšný, neboť se zpráva jevila jako nedoručitelná, pravděpodobně z důvodu formátu e-mailové adresy. Následně městský úřad doručoval prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu, kterou si zmocněnec nechal v centrální evidenci obyvatel uvést jako adresu pro doručování písemností. Ani zde nebyl při pokusu o doručení zastižen a uloženou zásilku si následně nevyzvedl. K doručení rozhodnutí městského úřadu proto došlo fikcí dne 8. 12. 2014. Krajský soud měl proto za dostatečně prokazané, že žalobcem podané odvolání proti napadenému rozhodnutí nebylo městskému úřadu doručeno řádně a včas.

III.

pokračování

[6] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[7] Stěžovatel trval na tom, že nebyl dán žádný důvod, pro který by městský úřad mohl odmítnout doručovat písemnosti na e-mail. Nebylo nijak zjištěno, že by doručování na e-mail nemohlo v daném případě přispět k urychlení řízení. Navíc bylo doručování na e-mail vhodnější z důvodu ochrany práv účastníka. Zmocněnec komunikoval se správními orgány výhradně elektronicky, naopak městský úřad e-mail ani neodeslal, respektive se mu nepodařilo předat zprávu do elektronické podatelny, takže stěží může tvrdit, že takový způsob doručování nepřispívá k urychlení řízení. Přitom v okamžiku, kdy dochází k předání e-mailu od úředníka, který jej vyhotovil, e-podatelně, není vůbec rozhodné, jaká je adresa příjemce. Pracovník městského úřadu si měl být vědom toho, že na doménách EU jsou přípustné znaky národních abeced. Z § 20 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, přitom jasně plyne, že primárně se doručuje na e-mail, a teprve sekundárně na doručovací adresu dle evidence obyvatel. Navíc pokud osoba, která se jednu polovinu roku zdržuje v ČR, oznámí do registru obyvatel adresu, na které se zdržuje, neznamená to, že na této adrese je k zastížení i v druhé polovině roku, na e-mailu je však dostupná stále. Stěžovatel tedy protestoval proti tomu, že mu byl upřen meritorní přezkum rozhodnutí v odvolacím řízení a právo na soudní přezkum meritorního rozhodnutí jen proto, že si městský úřad pro technické příčiny nedokáže předat rozhodnutí mezi svými odbory.

[8] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení.

IV.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze vyjádřil souhlas s právním názorem vyjádřeným v rozsudku krajského soudu a navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatel brojil kasační stížností proti tomu, že městský úřad doručoval podání, včetně samotného prvostupňového rozhodnutí, na jeho poštovní adresu uvedenou v registru obyvatel, nikoli na elektronickou adresu X. Spor se tedy týká toho, jak měl být na stěžovatelův případ aplikován § 19 odst. 3 správního řádu: *„Nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.“*

[13] Výkladem citovaného ustanovení se Nejvyšší správní soud zabýval mimo jiné v rozsudku ze dne 30. 3. 2016, č. j. 10 As 5/2016 - 36, v němž rozlišil situaci, kdy správní orgán bez dalšího odmítne žádost o doručování na elektronickou adresu, a situaci, kdy správní orgán přestane na elektronickou adresu doručovat v důsledku absence potvrzení přijetí ze strany adresáta: „Pokud účastník požádá o doručování písemností na jím zvolenou elektronickou adresu, správní orgán žádost posoudí podle § 19 odst. 3 správního řádu, tj. posoudí, zda žádaný způsob doručování přispěje k urychlení řízení nebo zda jsou zde jiné opodstatňující důvody. Dospěje-li správní orgán k závěru, že doručování na elektronickou adresu k urychlení řízení nepřispěje (a neshledá ani žádné jiné důvody opodstatňující takového doručování, resp. účastník řízení ani žádné takové důvody netvrdí), je oprávněn účastníkovi na požadovanou elektronickou adresu písemnosti nezasílat (a doručovat, jako by účastník o doručování na elektronickou adresu vůbec nepožádal). Správní orgán tak však nemůže učinit bez dalšího, ale je povinen účastníkovi sdělit, že mu na jím požadovanou elektronickou adresu doručovat nebude, včetně důvodů tohoto postupu. (...) Odlišná situace nastane, pokud správní orgán nevyužije výše uvedený postup a bude účastníkovi na jím uvedenou adresu doručovat. Na základě § 19 odst. 8 správního řádu bude písemnost doručena, pokud adresát převzetí této písemnosti potvrdí zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát doručení takové písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání elektronické zprávy, správní orgán písemnost doručí tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Proto je § 19 odst. 8 nutno vykládat tak, že správní orgán je povinen zaslat na požadovanou elektronickou adresu pouze první písemnost v řízení zasílanou adresátovi, resp. první písemnost zasílanou adresátovi od okamžiku, kdy požádal o tento způsob doručování. Pokud účastník převzetí této písemnosti nepotvrdí, je správní orgán oprávněn další písemnosti zasílat rovnou tak, jako by adresát o doručování na elektronickou adresu vůbec nepožádal. Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgán není povinen opětovně se pokoušet o doručení na elektronickou adresu adresáta.“

[14] V nyní posuzovaném případě nastala první z uvedených situací. Při podání odporu stěžovatelův zmocněnec požádal o doručování písemností na elektronickou adresu X. Městský úřad se pokusil zaslat mu předvolání k ústnímu jednání, ovšem odesílanou písemnost se nepodařilo předat do podatelny městského úřadu, jak je vidět z vytištěného záznamu o neúspěšném odeslání ze dne 27. 10. 2014, který je založen na č. 1. 26 správního spisu. Nemožnost elektronicky odeslat danou zprávu přes elektronickou podatelnu je i podle názoru Nejvyššího správního soudu třeba vysvětlit zmocněncem zvolenou doménou, která je sice technicky přípustná, nicméně je nekompatibilní s různými systémy elektronické komunikace správních orgánů. To si přitom i sám stěžovatel uvědomuje, jak je vidět z bodu 11 jeho žaloby, kde doporučuje správním orgánům, jaký si mají pořídit software, aby mohly odesílat zprávy i na jeho atypickou e-mailovou adresu.

[15] K tomu ovšem Nejvyšší správní soud uvádí, že pokud si stěžovatelův zmocněnec zvolil e-mailovou adresu, o níž věděl, že je pro elektronické podatelny správních orgánů obtížně použitelná či zcela nepoužitelná, je třeba se ztotožnit se žalovaným, že v dané věci doručování na elektronickou adresu nemohlo „přispět k urychlení řízení“ ve smyslu § 19 odst. 3 správního řádu. Poté, co ke stejnému závěru dospěl i městský úřad, tedy poté, co se mu nepodařilo písemnost odeslat elektronicky, postupoval v souladu s citovaným rozsudkem č. j. 10 As 5/2016 - 36, tedy pokusil se sdělit stěžovateli a jeho zmocněnci, že

pokračování

mu na jím požadovanou elektronickou adresu doručovat nebude, včetně důvodů tohoto postupu. Učinil tak nejprve v protokolu o ústním projednání stěžovatelova přestupku dne 25. 11. 2014, k němuž se ovšem stěžovatel ani jeho zmocněnec bez omluvy nedostavili, a následně v samotném rozhodnutí ze dne 25. 11. 2014, které doručoval poštou jak stěžovateli, tak jeho zmocněnci. Lze tak uzavřít, že skutečnost, že stěžovatel podal odvolání opožděně, nebyla zapříčiněna chybným postupem městského úřadu při doručování rozhodnutí ze dne 25. 11. 2014, ale postupem stěžovatelova zmocněnce.

[16] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. února 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu